

351.00.(4):336
EEG en EUR
RvM

cc: alle Ministers

MINISTERIE VAN BUITENLANDSE ZAKEN
's-GRAVENHAGE

142000
9-6-67

De kennisgeving

Zijner Excellentie
De Minister-President,
Voorzitter van de Raad
van Ministers
te
's-Gravenhage.

Directie/~~Afdeling~~ Integratie Europa

Datum: 5 juni 1961

Onderwerp: Vergadering Raad van Ministers
EEG en Euratom dd. 29 en 30 mei jl.

Kenmerk: DIE - 82 079
F-7639/61

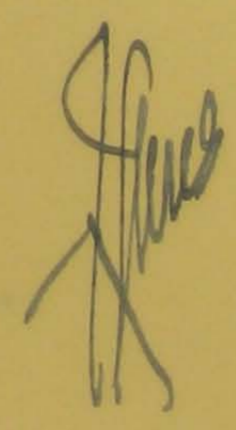
TER INFORMATIE

./.

Hierbij moge ik U ter informatie van de Minister-
raad doen toekomen een verslag met bijlage van de ver-
gadering van de Raden van Ministers van de Europese Eco-
nomische Gemeenschap en de Europese Gemeenschap voor
Atoomenergie, welke op 29 en 30 mei jl. te Brussel werd
gehouden.

Spoedshalve is een exemplaar van dit verslag
rechtstreeks aan de leden van Uw Raad toegezonden.

DE MINISTER VAN BUITENLANDSE ZAKEN,

VERSLAG ZITTING RADEN VAN EEG EN EURATOM

29 EN 30 MEI 1961

II. VRAAGSTUKKEN GEMEEN AAN EEG EN EURATOM.1. Goedkeuring agenda (doc. 600/61 (CONS/OJ 6))

De voorlopige agenda werd ongewijzigd goedgekeurd.

2. Nederlands memorandum van 23-januari 1961. (fusie der executieven).

Staatssecretaris van Houten zette uiteen, dat Nederland dit onderwerp, dat thans reeds zo lang aanhangig is, en dat het middel bij uitstek ter versterking van de Europese Gemeenschappen en van de Europese integratie kan worden geacht, thans aan een materieel debat wenst te onderwerpen. Nederland weet, dat dit onderwerp ook in Parijs wordt besproken tussen de Zes, en wil zich aan deze discussie niet onttrekken, doch het is van mening, dat de Raden van EEG en Euratom de instantie zijn, die in de eerste plaats en zonder enige twijfel voor dit onderwerp bevoegd zijn.

De heer Gorse was van mening dat het probleem, wanneer het besproken wordt, "quant au fond" moet worden besproken en dat daarvoor thans geen tijd is. Het is bovendien een politieke zaak, die op 5 juni a.s. opnieuw in Parijs zal worden behandeld.

Ook Staatssecretaris Carstens meende, dat niet tijdens deze Raad gelegenheid zou bestaan hierover met vrucht te spreken; deelde echter mede dat hij sympathiek tegenover de Nederlandse voorstellen stond.

Staatssecretaris van Houten protesteerde er vervolgens tegen, dat thans wederom geen materiële discussie zou plaats hebben. Dit verloop van de belangrijke kwestie van de fusie der executieven kan in Nederland slechts een zeer slechte indruk maken en zal niet nalaten twijfel te doen rijzen over de oprechte wens van de regeringen om de Europese Gemeenschappen te versterken, dit te meer wanneer een gesprek geweigerd wordt met een beroep op de bezigheden van een andere vergadering, te Parijs, die terzake allerminst meer bevoegd kan worden geacht.

De Luxemburgse Minister Schaus was van mening, dat in een vorige "restreint" zitting besloten was slechts over dit onderwerp in de Raad te spreken, als er concrete voorstellen op tafel zouden liggen. Het wachten was dus op een Nederlands voorstel, bij gebreke van Commissie-voorstellen. De heer Colombo was van mening, dat deze conclusies in een vorige "restreint"-zitting niet "en tout connaissance de cause" waren getrokken. In ieder geval pleitte hij voor een fundamenteel gesprek in de Raad, zo spoedig zich daartoe een gelegenheid zou voordoen.

Staatssecretaris van Houten vroeg vervolgens de Raad althans een beslissing te nemen over het Nederlandse procedurevoorstel, nl. om de Commissies uit te nodigen over de fusie een voorstel aan de Raad te doen.

Er ontstond zich vervolgens een debat over de juridische mogelijkheid van een dergelijke uitnodiging. De Nederlandse delegatie stelde hierbij, dat in ieder geval in de verdragen een mogelijkheid voor de Raad aanwezig moest worden geacht om de Commissies om een voorstel te vragen. Men moest zich hier niet achter formaliteiten verschuilen. De Nederlandse delegatie wees in dit verband o.m. op art. 152 van het EEG-verdrag.

Een andere vraag, nl. of een dergelijk verzoek met unanimiteit moest worden gedaan, werd door de heer Gorse bevestigend, door de Voorzitter van de Euratom-Commissie echter met nadruk ontkennend, beantwoord: het betrof een niet in het Verdrag voorzien besluit, zonder directe budgettaire consequenties, en dus was een eenvoudige meerderheid voldoende, zo meende de heer Hirsch.

Nadat Nederland opnieuw bij monde van Staatssecretaris van Houten had gevraagd of in het licht van deze mededeling van de heer Hirsch de Raad bereid was het Nederlandse voorstel tot het uitnodigen van de beide Commissies te aanvaarden, werd de bespreking over dit punt van de agenda geschorst.

(Tijdens deze schorsing had de heer van Houten een gesprek met Minister Spaak, die mededeelde bereid te zijn op 12 juni een fundamentele discussie in de Raad te doen plaats hebben; de Nederlandse delegatie moet dan echter ook zelf met een concreet voorstel over de fusie komen, en niet de juridisch twijfelachtige procedure van een voorstel-tot-het-vragen-van-een-voorstel door Raad aan Commissies gebruiken, om niet onnodig het goede doel in gevaar te brengen. Hierover is bericht langs andere weg.)

Na hervatting van de bespreking over dit punt in de vergadering verklaarde de Voorzitter zich bereid het punt "fusie" ter fundamentele discussie op de Raadsagenda van 12 juni te plaatsen en verzocht de Nederlandse delegatie bij deze gelegenheid zelf met een voorstel tot fusie der executieven te komen.

Staatssecretaris van Houten verklaarde zich bereid, gezien de houding van de andere delegaties, het fundamentele gesprek, dat Nederland gaarne in deze zitting van de Raad had gehouden, uit te stellen tot 12 juni. Hij verklaarde voorts, dat Nederland zou overwegen of er aanleiding was op de suggestie van de heer Spaak tot het doen van een uitgewerkt voorstel in te gaan.

II-3. Diversen.

a) Rooster van vergaderingen van de Raad.

De Raad besloot zijn eerstvolgende zitting te houden op 12 en 13 juni a.s., met een aanzienlijk uitgebreide agenda, die o.m. zal inhouden de begrotingen, de associatie der Nederlandse Antillen, de fusie der executieven, het vrije verkeer van arbeidskrachten (prioriteitsaspect), enz. eerstdaags zal het Secretariaat een volledige ontwerp-agenda telegrafisch distribueren.

III. E.E.G.- VRAAGSTUKKEN.

1. Goedkeuring voorlopige agenda (doc. 600/61).

De agenda werd zonder discussie goedgekeurd.

2. Goedkeuring van ontwerp-notulen.

De volgende notulen werden zonder discussie goedgekeurd:

Raadszitting 30/31 januari 1961 (restreint), docs. R/104/61 (MC/PV/R 1) en corr. 1, amends. 1 en 2; S/62/61 (COS 9); S/56/61 (COS 7) en corr. 1 rev. 2.

Raadszitting 23 februari 1961 (restreint), docs. R/178/61 (MC/PV R/2 en amend. 1.

Raadszitting 20/21 maart 1961, docs. 292/61 (MC/PV 3) en amend. 1, corr. 1(f) en corr. 2(f);

Raadszitting 20/21 maart (restreint), docs. R 206/61 (MC/PV/R 3) en corr. 1 en amend. 1; S 149/61 (COS 26) en amend. 1.

III-3 Associatie Griekenland

a) Nader overleg met Griekse delegatie (doc. S C2915/61)

De heer Rey lichtte zijn schriftelijk verslag over het contact met de Griekse delegatie nader toe. Naar aanleiding daarvan zijn de volgende punten besproken:

pag.3 (art.64 par.3): Frankrijk wenste dat Griekenland ook officieel kennis zou nemen van de opvatting van de Commissie, dat art. 64 lid 3 geen juridisch afdwingbare verbintenis voor de Gemeenschap inhoudt noch een recht van Griekenland om compensatie te vragen voor de nadelige gevolgen welke het van nieuwe associaties met derde landen zou kunnen ondervinden. Toen de heer Rey betwistte dat dit in de vorige vergadering zou zijn afgesproken en er bovendien op wees, dat een dergelijke verklaring officieel niet door Griekenland aanvaard zou worden, vroeg de heer Gorse of er bezwaar tegen zou bestaan dat de Franse regering bij de parlementaire behandeling in Frankrijk de opvatting van de Commissie publiek zou maken. Die vraag werd ontkennend beantwoord, waarna de heer Gorse niet meer insisterde.

pag.3 (art.67): Staatssecretaris Carstens verzocht de keuze van de Président van het I.H.J. te beperken tot de leden van de hoogste rechterlijke instanties van de OECD-landen, of althans tot de zittende magistratuur. De heer Rey zal dit nog met de Grieken opnemen.

pag.3/4 (verplichtingen Italiaanse tabaksmonopolie). Minister Colombo had tegen de van Griekse zijde voorgestelde formule twee bezwaren: zij liet de importen voor veredelingsverkeer vallen onder de Italiaanse basis-cijfers wat niet de bedoeling was, en zij ging ten onrechte uit van de bruikbaarheid van de Italiaanse statistiek voor de speciale handel voor de onderhavige kwestie. Na overleg met de Griekse delegatie stelde de heer Rey voor te lezen: "... sur la base des importations de tabac de type oriental effectuées annuellement par le monopole italien à l'exclusion de trafic de perfectionnement tel qu'il résulte des statistiques officielles", welke formule door Minister Colombo ad referendum (zie onder) werd aanvaard.

pag.5 (verplichtingen van de Gemeenschap na vaststelling van haar tabakspolitiek). De verklaring welke de Raad op 19 mei besloten had aan de Grieken voor te leggen (zie doc. NG 41 rev. p.8 onder 2) had bij Griekenland de wens doen opkomen, duidelijk uit elkaar te houden het principe van de standstill en de eventuele verhoging van de importmogelijkheden. De Grieken wensten dat belangrijke verschillen tussen de tabakspolitiek van de Gemeenschap en van Griekenland alleen maar gevolg zou kunnen hebben voor die verhoging, maar het beginsel van de standstill

standstill onaangetast zou laten. Dit nu stuitte op onoverkomelijke bezwaren van Italië. Minister Colombo stelde dat het onaanvaardbaar was dat Italië door restricties van de tabaksverbouw gedwongen zou worden een deel van zijn afzet op de gemeenschappelijke markt op te offeren terwijl de Grieken hun afzet zouden kunnen handhaven. Voorzitter Spaak en de heer Carstens stelden dat het evenwel niet mogelijk was op het beginsel van de standstill terug te komen: de Raad had op 19 mei besloten niet à fond heronderhandelingen te entameren. Zou men echter niet een toezegging kunnen doen, dat de Gemeenschap Italië zou helpen als de standstill van de Griekse importen tot onaannemelijke gevolgen zou leiden? Nadat de heer Mueller Armack in die geest een suggestie had gedaan, werd een kleine werkgroep belast met het ontwerpen van een besluit van de Raad in die zin. Deze legde een tekst op tafel (doc. T 236/61 NG) (zie bijlage), welke tot langdurige discussie aanleiding gaf. Minister de Pous wees er op dat het wegnemen van de lasten voorde Italiaanse tabaks-producenten zou kunnen leiden tot het belasten van de tabaksverwerkende industrie; men zou met beider belangen rekening moeten houden. Staatssecretaris Gorse meende dat het niet alleen om de belangen van de tabaks-producenten in Italië, maar ook elders in de Gemeenschap ging. Tenslotte werd de tekst van het werkdokument door Minister Fayat aldus geamendeerd dat zij zou luiden "(post alia)... le Conseil s'engage à prendre, compte tenu des intérêts des Etats membres, les mesures nécessaires internes et externes dans le cadre de la politique agricole commune pour que l'application de cette disposition (d.w.z. de standstill) ne porte pas atteinte aux intérêts des producteurs de tabac du type oriental dans la Communauté." Deze formule werd door de Raad aanvaard. Minister de Pous liet bij zijn instemming aantekenen dat 1) de tekst consistent is en dus niet geïnterpreteerd mag worden in die zin dat de producenten in het geheel geen schade zouden mogen leiden; 2) tot de intérêts des Etats membres ook die van de verwerkende industrie gerekend moeten worden; 3) uit de tekst generlei afname-verplichting van de Lid-Staten voor gemeenschapstabak gelezen kan worden.

De door Griekenland aan de heer Rey voorgestelde formule voor een bilaterale verklaring werd eveneens aanvaard.

pag.6/8 (z.g. Italiaans protocol): Italië ging ermede accoord dat de interpretatieve verklaring welke betrekking heeft op "difficultés réelles" (zie NG 41 rev. p.8/9) uitsluitend intern zou blijven, zodat van Griekenland geen instemming daarmee wordt verlangd.

pag.12 (authentieke tekst): Het Griekse voorstel, alleen de Franse tekst authentiek te verklaren, bleek voor de Bondsrepubliek onaanvaardbaar. Besloten is dus, de vijf teksten gelijkelijk authentiek te verklaren. De heer Rey deelde mede, dat de Grieken zich daarbij neerleggen.

pag.13 (mededeling unilaterale verklaringen EEG aan Griekenland). Conform het voorstel van de heer Rey is besloten, de bilaterale interpretatieve verklaringen in de slotakte van de conferentie, waarbij de ondertekening van het associatie-accoord plaatsvindt, op te nemen. Over de eenzijdige EEG-verklaringen welke aan de Grieken ter kennis moeten worden gebracht, is niet uitdrukkelijk beslist (de heer Rey heeft voorgesteld deze in een brief van de heer Seeliger aan Minister Pasmazoglou neer te leggen).

pag.13 (plechtige ondertekening) De Raad was van oordeel dat het van te weinig differentie tegenover het Europees Parlement zou getuigen als men aan de ondertekening een groot feest zou verbinden. Het werd daarom beter geacht, niet in Athene te tekenen. Wellicht kan men bij de uitwisseling van de ratificatie-oorkonden iets organiseren.

b) Opengebleven problemen.

Het eerste punt, t.w. de redactie van de Preambule (omschrijving van de verdragssluitende partijen) leverde niet veel moeilijkheden meer op, toen bleek dat ook Griekenland bereid was, als verdragssluitende partijen van de Lid-Staten de regeringen (i.p.v. de staatshoofden) te laten optreden. De heer Gorse kon n.l. wel een ondertekening door de Raad aanvaarden, mits van de kant van de Lid-Staten de regeringen zouden optreden. De preambule zal dus luiden: De regeringen van (de Lid-Staten) en de Raad van de Raad van de EEG aan de ene kant en de regering van Griekenland aan de andere kant.

Het tweede punt, n.l. de kwestie van de "amendements au Traité" was nog sneller geregeld toen de heer Gorse verklaarde dat Frankrijk zijn reserve wilde laten vallen, mits dit niet als precedent zou worden beschouwd. Het accoord als geformuleerd in NG 34 S 213/61 + corr. is hiermee van de baan.

c) Accoord betreffende de maatregelen te nemen en de werkwijze te volgen bij de uitvoering van het associatie-accoord.

Dit accoord, zoals geformuleerd in NG 34 S 249/61 is zonder discussie aanvaard.

d) Raadpleging van het Europees Parlement (R 271/61 APE 63)

Voorzitter Spaak liet de gewisselde brieven met de heer Fuerler circuleren. Daaruit blijkt dat althans de speciale commissie, ingesteld voor de behandeling van het Griekse accoord, de opvatting van de Raad dat het voldoende is, het Parlement te consulteren na de ondertekening en voor het sluiten van het accoord, niet deelt. De heer Spaak was van mening, dat de speciale commissie geen uitspraak heeft te doen, dat kan slechts het Parlement in pleno. Overigens zag hij geen reden voor de Raad, zijn standpunt te wijzigen, wat de commissie stelt is niet anders dan een petitis principii. De heren Hallstein en Rey wezen er op dat men over de juridische opvatting kan twisten, maar het gaat hier tenslotte
om

om politieke betrekkingen. De heer Hallstein meende dat men in elk geval nu snel het Parlement de stukken ter beschikking moet stellen en bovendien moet vragen om een bijzondere zitting in juli a.s., anders komt het advies van het Parlement pas in oktober, te laat om daarmee in de nationale parlementen nog rekening te houden.

Besloten is, zodra Italië heeft doen weten (wat binnen enkele dagen mag worden verwacht) dat het aan de huidige tekst van het associatie-accoord zijn goedkeuring hecht, het accoord en alle daarbij behorende verklaringen, alsmede het accoord tussen de Lid-Staten (sub C genoemd) aan het Europees Parlement ter beschikking te stellen.

III-4 Procedure bij onderhandelingen over associaties (R 260/61 RELEX 21).

De heer Rey herhaalde wat hij reeds eerder aan de Permanente Vertegenwoordigers (zie bericht langs andere weg) had medegedeeld, n.l. dat de Commissie na ampele overweging bereid was, bij wijze van proef, bij de associatie-besprekingen met Turkije een waarnemer van een van de Lid-Staten toe te laten om beter contact met de Raad te onderhouden. De Commissie doet dit in de veronderstelling dat de regeringen bereid zullen zijn, hunnerzijds de Commissie in een of andere vorm bij de politieke consultaties te betrekken, waarover hij van de Raad echter geen uitspraak verwachtte. De voorstelling van zaken, in doc. RELEX 21 gegeven, achtte hij echter volkomen onjuist; dat was de bedoeling niet. Het gaat om één waarnemer, niet om een comité spécial, en het is uitsluitend "à titre d'essai".

De Voorzitter nam namens de Raad het voorstel van de Commissie aan. Verdere discussie vond niet plaats.

III-5. Associatie Nederlandse Antillen (doc. S/245/61)
(besproken in besloten zitting).

Staatssecretaris van Houten toonde in het algemeen waardering voor de poging der EEC-Commissie in het document S/02732/61 een compromis na te streven. Weliswaar wordt van Nederlandse zijde stellig behoefte gevoeld aan verduidelijking t.a.v. verschillende onderdelen, en vooral aan een wijziging in de formulering van de ontsnappingsclausule, doch in het algemeen lijkt het document ons als basis van discussie aanvaardbaar; uiteraard bevest de Nederlandse delegatie, dat het moeilijk zou zijn reeds tijdens de huidige Raadszitting een beslissing te nemen ten aanzien van de voornaamste controversiële vraagstukken, doch wél verwacht Nederland op zijn minst van de Raad heden een beginsluitpraak ten gunste van de assimilatie van de Nederlandse Antillen aan dat van de P.T.O.M. en aan het openstellen voor de Nederlandse Antillen van toegang tot het Europese Investeringsfonds tot eind 1962.

Wat de origineregeling betreft, merkte de heer van Houten op, dat van Nederlandse zijde bepaald de voorkeur wordt gegeven aan een algemene oorsprongsclausule.

De Duitse Staatssecretaris Müller-Armack wees erop, dat het Commissiedocument eerst zo kort geleden is ontvangen, dat zijn delegatie niet voldoende gelegenheid heeft gehad het diepgaand te bestuderen; niettemin was de eerste algemene indruk van de inhoud ervan aan Duitse zijde positief, zulks temeer daar verschillende onderdelen van het Commissiedocument het van Duitse zijde reeds eerder zowel in de Raad als in het Comité Spécial gehuldigde standpunt weerspiegelden, met name voor wat betreft de assimilatie met het regiem, vervat in deel IV van het EEG-Verdrag. De ontsnappingsclausule moet echter nog nader worden gepreciseerd, aldus de heer Müller-Armack: de ontsnappingsclausule is voor Duitsland nl. vooral van belang voor derzelver algemene consequenties; de ontsnappingsclausule zal z.i. dan ook door een afzonderlijke werkgroep moeten worden bestudeerd.

Overigens trachtte de heer Müller-Armack de economische betekenis van het Antilliaans associatie-vraagstuk te bagatelliseren door te stellen, dat het hier niet om een typisch onderontwikkeld land, doch, gezien de grote olieraffinaderijen der twee wereldolieconcerns, veelmeer om een reeds ruimschoots met kapitaal voorzien gebied ging.

Staatssecretaris van Houten sprak dit laatste onmiddellijk tegen, door erop te wijzen dat:

- de gehele Antilliaanse economie drijft op de verwerking van geïmporteerde ruwe olie en aldus afhankelijk is van een monocultuur;
- de Nederlandse Antillen, behalve de twee eilanden Curaçao en Aruba, waar de raffinaderijen gevestigd zijn, wél een typisch geval vormen van een onderontwikkeld gebied;
- het gemiddeld inkomen per hoofd van de bevolking der Nederlandse Antillen zeer laag kan worden genoemd;
- de Nederlandse Antillen geregeld uit Nederland steun moeten ontvangen.

Minister Colombo onderstreepte dat, aangezien de ruwe olie in de Antillen slechts wordt verwerkt, de origineregeling naar Italiaanse opvatting zeer nauwkeurig zal moeten worden uitgewerkt.

Ook de ontsnappingsclausule zou met veel aandacht moeten worden uitgewerkt, mede in aanmerking nemend de invoer uit derde landen; de t.z.t. te aanvaarden, algemeen toepasselijke ontsnappingsclausule zal voorts moeten passen in het algemene energiebeleid. Om genoemde redenen meende de Italiaanse minister dan ook, dat de onderhavige olikproblemen niet incidenteel, d.w.z. niet enkel voor het Nederlands-Antilliaanse geval, moeten worden opgelost.

De Franse Staatssecretaris Gorse verklaarde het geheel eens te zijn met de heer Colombo en waarschuwde voor een "gefractionneerd" debat.

De heer Rey verdedigde het Commissiedokument als zijnde een z.i. voor ieder aanvaardbaar compromis. Bovendien benadrukte hij dat de associatie niet een technisch, doch een politiek probleem was, dat op een spoedige oplossing wachtte.

Minister de Pous wees er op, dat het gecoördineerde energiebeleid gevolgen zal hebben voor de gecoördineerde handelspolitiek, en dat Antillen bereid zijn deze te aanvaarden. Hij wees op de ernstige teleurstelling in Nederland ontstaan over het feit, dat de associatiekwestie reeds twee jaar lang traineerde, en drong er op aan, dat althans een beginselbesluit zou worden genomen, liefst nog heden, en uiterlijk tijdens de Raadszitting op 12 juni. Met erkentelijkheid kennisnemend van de Duitse aanvaarding van de assimilatie met het PTOM-regiem, wees Minister de Pous er op, dat Nederland slechts in geval van marktverstoringen en op non-discriminatoire basis bereid was een ontsnappingsclausule te aanvaarden, doch akkoord kon gaan met het vraagstuk van de ontsnappingsclausule door experts te doen bestuderen, mits de Raad heden alsnog een beginselbesluit neemt.

De Belgische Minister Fayat wees er echter op, dat het nemen van zulk een beginselbesluit heden onhaalbaar was, en suggereerde dat de Permanente Vertegenwoordigers ter bespreking door de Raad op 12 juni een lijst van goed te keuren "principiële punten" zouden opstellen.

Staatssecretaris Gorse ging hiermede akkoord, doch slechts op voorwaarde, dat het gehele Commissiedokument (in welks bespreking hij zich wegens de te late ontvangst ervan niet wenste te begeven) ter bestudering naar het Comité van Permanente Vertegenwoordigers zou worden terugverwezen.

Tenslotte stelde Minister de Pous voor, de door de heren Müller-Arkack en Fayat gesuggereerde oplossingen aldus te combineren, dat het Comité van Permanente Vertegenwoordigers onder voorzitterschap van de heer Rey het vraagstuk voorbereidt voor een (vruchtbare) Raadsdiscussie op 12 juni.

Hiertegen werden geen bezwaren gemaakt, zodat bedoeld voorstel als aangenomen kan worden beschouwd.

III-6. Brits memorandum betreffende tropische produkten (doc. R/226/61 en Corr. 1).

Staatssecretaris van Houten lichtte het ingediende Nederlandse

concept-antwoord toe, er op wijzende dat Nederland van mening was dat er spoedig een materieel antwoord op de Britse nota zal moeten worden gegeven en dat daarin minimaal de belofte zou moeten worden gedaan dat de EEG inzake tropische produkten geen definitieve beslissingen zou nemen voordat een, in uitzicht te stellen, gesprek met het Verenigd Koninkrijk heeft plaats gevonden.

De Voorzitter evenals enkele delegaties wezen er op, dat inmiddels de V.S. te kennen hebben gegeven aanwezig te willen zijn bij een eventueel gesprek met de Engelsen. Ook van andere zijde was een dergelijke wens verwachtbaar en op deze weg zou dus moeilijk kunnen worden voortgegaan.

Staatssecretaris Carstens wenste zich niet geheel van de Nederlandse gedachtengang te distancieren, doch vond het Nederlandse ontwerp-antwoord iets te concreet en iets te positief. De EEG ziet zich op het ogenblik geconfronteerd met een probleem inzake de verhoudingen tot het V.K. en met een probleem inzake de verhouding tot de PTOMA. Beide vraagstukken zijn in volle ontwikkeling, en hoewel t.z.t. tussen beide een band kan worden gelegd, moet dit in ieder geval wachten op de komende gebeurtenissen, weshalve hij het antwoord iets meer dilatoir zou willen formuleren met name in de volgende zin:

- a) de Gemeenschap pleegt over dit probleem nog overleg in eigen huis;
- b) een antwoord op het Britse voorstel is derhalve nog niet mogelijk;
- c) de Gemeenschap zal later op deze kwestie gaarne terugkomen.

Staatssecretaris Gorse bleek bereid het idee van de heer Carstens in overweging te nemen, hoewel hij voorkur uitsprak voor een nog voorzichtiger antwoord. De heer Gorse herhaalde in dit verband de argumentatie, reeds in het Comité van Permanente Vertegenwoordigers gebruikt, volgens welke Frankrijk het onmogelijk acht de verhoudingen tussen het Verenigd Koninkrijk en de EEG stukje bij beetje te regelen.

Minister Fayat deelde mede dat België, gezien de datum van het Britse memorandum, in ieder geval een spoedig antwoord belangrijk vindt. Minister Schaus meende dat voor het uitwerken van een dergelijk antwoord het Nederlandse dokument een basis zou kunnen zijn.

Staatssecretaris van Houten verklaarde zich bereid een dergelijke uitwerking door de Permanente Vertegenwoordigers te doen plaatsvinden op basis van de lijnen aangegeven door Staatssecretaris Carstens, op voorwaarde dat de belofte voor een gesprek, te houden op een tijdig ogenblik, en met name vóórdat beslissingen zouden worden genomen, iets positiever zou worden geformuleerd.

Op voorstel van de Voorzitter belastte de Raad vervolgens het Comité van Permanente Vertegenwoordigers met het op korte termijn uitwerken van een dergelijk antwoord.

III-7. Gemeenschappelijk douanetarief. (doc. 596/61 TDC 22).

a) Voorstel van de Commissie voor verloning van enkele tariefcontingenten.

Na een discussie, die in verband met een Franse reserve verschillende keren moest worden onderbroken, en nadat de Commissie haar desbetreffend voorstel had gewijzigd in die zin dat de geldigheidsduur zal zijn tot eind 1961 en de hoeveelheid niet 200 doch 250 ton zal bedragen, ging de Raad akkoord met de verloning van een tariefcontingent aan Italië.

De behandeling van het in het werkdokument gedane voorstel voor een tariefcontingent t.b.v. de Duitse Bondsrepubliek leidde niet tot een beslissing, daar de Franse delegatie behoefte had aan een nader deskundigen-gesprek, de datum waarvan werd bepaald op 7 juni a.s.

De heer Mueller-Armack meende, dat de Duitse wens om ook dit tariefcontingent tot het einde van het jaar te doen gelden, en de hoeveelheid ervan te verdubbelen, volkomen legitiem was en in overeenstemming was met hetgeen de Commissie in het Italiaanse geval bereid bleek te doen. De Commissie weigerde echter verdubbeling van de hoeveelheid voor te stellen; zij was wel bereid over de hoeveelheid te transigeren evenals in het Italiaanse geval, waar Italië eerst verdubbeling tot 400 ton had gevraagd en tenslotte met 250 ton genoegen had genomen. Daar de Duitse delegatie dit niet aanvaardbaar vond, terwijl de Commissie geen gewijzigd voorstel wenste in te dienen, kon niet met meerderheid van stemmen worden besloten, doch moest aan de Franse wens tegemoet worden gekomen om de kwestie op 7 juni te bespreken.

De Voorzitter stelde vast dat in ieder geval in de Raadszitting van 12 juni a.s. een besluit zal moeten worden genomen en dat de Permanente Vertegenwoordigers ervoor zorg dienen te dragen dat dit besluit voldoende was voorbereid.

b) Voorstel van de Commissie tot tijdelijke schorsing op grond van art. 28 van het Verdrag van een aantal posten van het gemeenschappelijk douanetarief.

De Raad ging zonder discussie met het Commissie-voorstel terzake akkoord.

De Raad besloot bovendien zijn terzake genomen besluit te doen publiceren in het Publikatieblad.

III-9. De versnelde uitvoering van het Verdrag in verband met de economische conjunctuur.

De Voorzitter Fayat, stelde voor in dit stadium slechts een korte discussie van ongeveer een half uur te voeren. Een beslissing behoeft eerst te worden genomen voor eind juni 1961 en kon genomen worden tijdens de Raadszitting van 3 en 4 juli. In de tussentijd zouden de Permanente Vertegenwoordigers deze beslissing kunnen voorbereiden aan de hand van wat thans in de Raad zou worden opgemerkt.

President Hallstein leidde de bespreking in door te stellen, dat de regeringen de doorvoering van de tweede extra tariefverlaging eigenlijk reeds op 10 mei 1960 besloten hadden en alleen afhankelijk hadden gemaakt van de conjuncturele situatie. De Commissie had t reeds geoordeeld, dat deze situatie gunstig was en het Monetair Comité alsmede het Comité voor Conjunctuurbeleid hebben zulks bevestigd. Laatstgenoemd Comité acht de tweede extra tariefverlaging zelfs uit een oogpunt van conjunctuurbeleid wenselijk.

Minister Bacon, die voor Frankrijk het woord voerde, vroeg uitstel van de behandeling van de tweede versnelling tot de Raadszitting van juli, zulks in verband met het feit dat de Franse regering de parlementaire opinie wenste te polsen tijdens het debat van 14 juni in de Assemblée Nationale. Dit debat zou de eerste versnelling en de unilaterale tariefverlaging van het voorjaar van 1961 betreffen. Overigens meende hij wel te kunnen stellen, dat voor zijn regering de versnelling een geheel vormde en niet alleen een verlaging van douanerechten kon betreffen zolang op andere terreinen nog een aanzienlijke achterstand bestond. Hij noemde in dit verband in het bijzonder het sociale terrein.

De heer Mueller-Armack onderschreef geheel de conclusie van het Comité voor Conjunctuur Beleid. Naar zijn mening was het buiten kijf dat in art.1, lid 1 Versnellingsbesluit 1960 uitsluitend industriële douanerechten bedoeld waren. De extra-verlaging dezer rechten was in hoge mate wenselijk en voor alle zes landen voordelig. Men diende de simpele bevestiging van het in 1960 reeds genomen besluit niet te bemoeilijken door "Rand Problematik" daarbij te betrekken, zoals van Franse zijde was gedaan op sociaal terrein en van Nederlandse zijde wel zou worden gedaan met de landbouw.

Minister Marijnen trok in twijfel of de tweede versnelling als bedoeld in artikel 1, lid 1 Versnellingsbesluit 1960 diende te worden opgevat als automatisch en uitsluitend geconditioneerd door de conjuncturele situatie. Hij had deze opvatting ook te zeer beluisterd bij de heer Hallstein. Evenals de Franse delegatie meende de Nederlandse, dat de tweede versnelling consequenties had op andere terreinen en wel met name op de landbouw en de transportpolitiek. Het besluit van 1960 sloot allerminst uit, dat in 1961 bezien zou worden welke tariefverlagingen voor landbouwproducten moesten worden toegepast. In 1960 was men begonnen te overwegen direct het besluit te nemen tot tweemaal 10% extra tariefverlaging. Men was tot de conclusie gekomen zich voor 1960 te beperken tot eenmaal 10%, lang voordat het eerste woord over landbouwproducten gevallen was. Van eenmaal 10% uitgaande, was men gekomen tot de bepalingen voor landbouwproducten. Thans zou hetzelfde dienen te geschieden uitgaande van de tweede extra tariefverlaging.

In artikel 5 van het Versnellingsbesluit 1960 was bepaald, dat achterstanden ten aanzien van landbouw dienden te worden ingehaald vóór eind 1960. Geconstateerd moest worden, dat dezelfde achterstanden nog bestonden en dat nieuwe achterstanden waren ontstaan. Men kon bezwaarlijk tot de tweede versnelling besluiten, zolang het eerste Versnellingsbesluit niet was uitgevoerd.

Minister Marijnen specificeerde drie achterstanden in de landbouw :

- a) de objectieve criteria voor minimum-prijzen waren nog niet aanvaard. De termijn van eind 1960, genoemd in art.44, lid 3 van het Verdrag was zodoende vijf maanden overschreden;
- b) de problematiek der landbouwcontingenten (artt.33 en 45 van het Verdrag, en art. 7, lid 3 Versnellingsbesluit) duurde onderminderd voort. Men zat hier nog volop in de moeilijkheden.
- c) Over het gemeenschappelijk landbouwbeleid en met name over de eerste stap daartoe, t.w. de heffingensystemen, was veel gepraat, doch een besluit of eerste inwerkingstelling ontbrak tot op de huidige dag.

Van Italiaanse zijde werd de verplichting om de tweede versnelling toe te passen niet betwijfeld. Deze mocht evenwel niet tot de industrie beperkt blijven, doch diende ook de landbouw te omvatten. Ten aanzien van het transportbeleid sloot Italië zich bij Nederland aan. De aandacht werd met name gevestigd op industrieproducten afgeleid van agrarische grondstoffen en op producten van de G-lijst, voor welke de tariefverlaging stellig diende plaats te vinden. Voor de overige landbouwproducten diende de mogelijkheid te worden onderzocht van een akkoord over gerechtvaardigde wensen van de Nederlandse Regering.

De heer Forthomme herinnerde eraan, dat de versnelling oorspronkelijk door de Belgische regering aan de orde was gesteld op organische wijze. De Belgische regering had zich een snellere totstandkoming van de gemeenschappelijke markt, zonder onderscheid van sectoren, ten doel gesteld en huldigde deze visie nog steeds. Alle juridische overwegingen over de betekenis van art.1, lid 1 Versnellingsbesluit 1960 terzijde latende, kon men moeilijk verdedigen dat de landbouw van de versnelling zou worden uitgesloten. Een feit was, dat in de landbouwsector een verregaande vertraging geconstateerd moest worden. Men kon ditmaal niet tevreden zijn met een symbolische deelneming van de landbouwproducten zoals in 1960, welke alleen maar zou dienen om het prestige van bepaalde regeringen te redden. Als voorzitter van het Bijzondere Landbouwcomité constateerde de heer Forthomme, dat de landen hardnekkig vasthielden aan de eigen nationale concepties van landbouwbeleid. Vóór de Raadszitting van 3 en 4 juli was er dringend behoefte aan een gewetensonderzoek met betrekking tot de vraag welke offers de landen moesten brengen om tot een gemeenschappelijk landbouwbeleid te komen.

De heer Borschette verklaarde, dat Luxemburg akkoord ging met de tweede versnelling, doch zich niet kon uitspreken over het al of niet meedoen van landbouwproducten. Indien hij zich positief dienaangaande uitsprak, zouden de anderen hem slechts uitlachen, aangezien Luxemburg een speciaal protocol voor de landbouw heeft.

De heer Fayat legde de nadruk op de verplichting der Lid-Staten om op 3 en 4 juli a.s. een definitieve beslissing te nemen. Met instemming van de Raad stelde hij voor dat het Comité van Permanente Vertegenwoordigers deze beslissing zou voorbereiden door twee documenten te vervaardigen, ten eerste een document bevattende een uiteenzetting der problemen verbonden met de tweede versnelling en de daarvoor te treffen oplossingen, en ten tweede een ontwerp-beslissing voor de Raad.

De heer Müller-Armack herhaalde zijn in eerste instantie gebruikte argumenten. De door andere delegaties aangebrachte problemen op sociaal--transport- en landbouwgebied werden in ander verband behandeld en dienden zijns inziens niet in het geding te worden gebracht bij de thans vereiste simpele bevestiging van het in mei 1960 reeds genomen besluit. De Bondsrepubliek was gaarne bereid aan het toestandbrengen van het gemeenschappelijk landbouwbeleid mede te werken en had zulks ook reeds geruime tijd bewezen, doch dit diende in het Bijzonder Landbouwcomité te geschieden, waar men zich kon bezighouden met de consequenties van de extra tariefverlaging voor industrieproducten.

De Voorzitter maakte een eind aan de discussie, herinnerend aan de afspraak om met een ronde te volstaan. Hij werd hierin bijgevallen door Minister Marijnen, die volstond met op te merken dat hij bij een voortzetting van de discussie nog ernstige bezwaren tegen de tweede interventie van de heer Müller-Armack zou hebben aan te voeren.

III-10 Ontwerp-verordening en richtlijnen betreffende het vrij verkeer van werknemers (doc. 438/61 (SOC 28) en 573/61 (SOC 36))

De Voorzitter stelde de bespreking van doc. 573/61 (SOC 36) aan de orde, aangezien dit de nog overgebleven geschilpunten met betrekking tot de ontwerp-verordening weergaf. Dienovereenkomstig werd in eerste instantie het vraagstuk van de voorrang van werknemers binnen de Gemeenschap in discussie genomen.

De Heer Levi Sandri leidde vervolgens het debat over dit onderwerp zeer uitvoerig in, daarbij vooropstellende, dat de EEG-Commissie op de bres bleef staan voor het principe van deze voorrang. Spreker was van mening, dat t.a.v. de strekking en de grenzen van deze prioriteit bij velen een verkeerd begrip bestond. In de eerste plaats wilde hij erop wijzen, dat deze voorrang niet zal gelden voor grens- en seizoenarbeiders en dat deze prioriteit uitsluitend betrekking heeft op niet op naam gestelde aanbiedingen van werk. Naar zijn mening lag deze voorrang opgesloten in de bepalingen van het Verdrag hoewel deze daarin niet uitdrukkelijk was geformuleerd. Hij verwees hierbij naar de preambule en naar de artikelen 2 en 3. Zou deze prioriteit niet worden toegekend, dan zou in feite discriminatie van de werknemers van de Gemeenschap worden bevorderd. Preferentie van de nationale arbeidsmarkt is immers ondenkbaar zonder preferentie van de werknemers binnen de Gemeenschap. Dit is in feite de strekking van artikel 49 van het Verdrag. Vandaar dat spreker een dringend beroep wilde doen op de aanwezige delegaties om de prioriteit van de werknemers van de Gemeenschap in een artikel van de verordening vast te leggen.

Hierna werd door Minister Blank betoogd, dat het Verdrag niet verder gaat dan te bepalen dat de beletselen voor een vrij verkeer van arbeidskrachten geleiderlijk zullen worden opgeheven. Het Verdrag kent aan de Gemeenschap geen bevoegdheid toe een regel te stellen met betrekking tot de toelating van werknemers uit derde landen. Zou een dergelijke regel in de Verordening worden opgenomen, dan zou men in feite een uitbreiding tot stand brengen van het Verdrag. Deze mening was niet alleen de mening van spreker zelve maar evenzeer van de Bundesrat en de organen welke in deze door de Bundesregierung werden geraadpleegd, alsmede van de Duitse Vakorganisaties. Duitsland kon daarom het artikel 43 niet aanvaarden en zou slechts bereid zijn een verklaring van intentie af te leggen.

Vervolgens werd het woord gevoerd door Minister Bacon die zich aansloot bij de zoeven door zijn Duitse collega naar vorengebrachte argumenten.

De vrijheid van handelen der Regeringen zou door een dwingend voorschrift betreffende de prioriteit van de arbeidsmarkt der Gemeenschap beperkt worden. Het Verdrag treft hiervoor geen voorziening en zou men tot een zodanige uitbreiding van het Verdrag willen overgaan, dan zou gehandeld dienen te worden overeenkomstig artikel 236 van het EEG-Verdrag.

De Franse Regering zag daarom slechts de mogelijkheid tot de aanvaarding van een verklaring van intentie.

Hierna voerde de Italiaanse Minister Sullo het woord en zette de redenen uiteen waarom Italië zich niet met de argumenten van de Bondsrepubliek en van Frankrijk kon verenigen. Het artikel 43 zoals door de Commissie voorgesteld hield immerd geen nieuwe norm in, doch was slechts een bepaling ter uitvoering van artikel 49 van het Verdrag. Bovendien ging het hier slechts om een instrument dat zou werken gedurende de eerste phase van de vrijmaking van het arbeidskrachtenverkeer. Minister Sullo was dan ook van mening, dat het hier niet ging om een juridisch probleem maar om een politiek probleem, n.l. het opheffen van een gebrek aan evenwicht op de arbeidsmarkt der Gemeenschap. Deze noodzaak was van een eerste orde en eerst daarna zou men kunnen denken aan de derde landen. Vervolgens zette Minister Sullo uiteen, dat Italië bereid bleef om over de redactie van artikel 43 verder te onderhandelen en daarin eventueel belangrijke wijzigingen aan te brengen maar dat Italië bleef vasthouden aan de eis de betreffende bepaling in de verordening zelf op te nemen.

De Vertegenwoordiger van Luxemburg deelde vervolgens mede, dat Luxemburg het principe van de prioriteit van de arbeidsmarkt van de Gemeenschap wilde aanvaarden. Voor Luxemburg vormde dit geen enkel probleem omdat die prioriteit in feite reeds ten volle werd toegepast. Wat de vorm van de vastlegging van dit principe betrof wilde Luxemburg zich gaarne bij de meerderheid aansluiten. Hierop werd door Minister van Rooy erop gewezen dat wat deze prioriteit betreft toch in de eerste plaats gezien moest worden naar de totale doelstelling van de ontwerp-verordening welke het Verdrag van Rome wil uitvoeren. Het Verdrag van Rome voorziet de realisatie van een volledig vrij verkeer van werknemers binnen de Gemeenschap. Het doel daarvan is een oplossing te vinden voor verstoringen op de arbeidsmarkt van de Gemeenschap. Vandaar dat het voor de hand ligt bij de vraag naar werkkrachten eerst om te zien naar de mogelijkheden binnen de Gemeenschap.

Nederland is daarom bereid het principe van de prioriteit van de Gemeenschap te aanvaarden mits dit principe zo wordt neergelegd, dat in de praktijk geen belemmeringen worden geschapen bij de voorziening in de vraag naar arbeidskrachten. Vandaar dat Nederland bij eerdere onderhandelingen de zekerheid heeft willen verkrijgen dat na een redelijke termijn het aanvragende land vrij is arbeidskrachten buiten de Gemeenschap aan te werven indien de landen van de Gemeenschap daaraan binnen deze termijn niet kunnen voldoen.

Met een zodanige garantie kan Nederland zich ook met een artikel in de verordening verenigen.

Hierna werd door Minister Servais het woord gevoerd waarbij hij uiteenzette dat België geen moeilijkheden zag in het aanvaarden van het voorrangsprincipe in de tekst van de ontwerpverordening zelve. In aansluiting aan het door Minister van Rooy gestelde, wees Minister Servais erop, dat de betreffende formulering niet zodanig zou mogen binden dat zich in de praktijk belemmeringen bij de vervulling van de vraag naar werkkrachten zouden voordoen.

De eerste ronde der discussie werd daarop door de Voorzitter geresumeerd waarbij hij de suggestie deed, dat een redactie-comité zich zou bezighouden met de formulering van het principe, daargelaten of dit in de vorm van een artikel of een verklaring van intentie zou moeten zijn. Dit voorstel gaf aanleiding tot nieuwe interventies van de Ministers Blank en Sullo. Na een nieuwe poging van de Voorzitter om een procedure te vinden ten-einde het te kunnen eens worden over een bepaalde tekst, werd door de Voorzitter van de EEG-Commissie geïntervenieerd.

De Heer Hallstein stelde voor eerst te spreken over de andere geschilpunten om daarna tot de prioriteit terug te keren. De vergadering verklaarde zich hiermede akkoord.

Vervolgens kwam aan de orde art. 11 (ex 10) van de ontwerp-verordening. Nadat door de Voorzitter en door de Heer Levi Sandri een uiteenzetting van de draagwijdte van het artikel was gegeven en van de Duitse en Nederlandse verlangens in deze, werd door Minister Blank gepreciseerd dat Duitsland wenste dat in de notulen van de vergadering zou worden opgenomen, dat de onderhavige verordening geen wijziging zal brengen terzake van de prioriteit van de vluchtelingen uit de Cost-Zône. Door Minister van Rooy werd vervolgens het Nederlandse standpunt met betrekking tot de toelating van de familieleden van de werknemer gepreciseerd. (Na één jaar in Nederland werkzaam te zijn geweest zal de vreemde werknemer zijn gezin kunnen laten overkomen indien vaststaat dat de werknemer/över een arbeidscontract van opnieuw minstens één jaar, terwijl in bijzondere gevallen uitzonderingen op deze regel zullen kunnen worden toegestaan).

beschikt

De Italiaanse delegatie en de Commissie verklaarden zich met deze wensen akkoord. Besloten werd, dat beide uitzonderingen in de notulen zullen worden vastgelegd.

Artikel 8, par. 2 (verkiesbaarheid in de ondernemingsraden)

Over dit onderwerp werd uitvoerig gediscussieerd waarbij door Minister Sullo een lang betoog werd gehouden ten gunste van de opneming van het recht van verkiesbaarheid in artikel 8, lid 2.

Door de Ministers Blank, Bacon en Servais werd gewezen op de omstandigheden welke zich in hun landen verzetten tegen de opneming van deze verplichting in dit stadium.

Door Minister van Rooy werd verklaard, dat Nederland geen bezwaar had tegen opneming van dit recht in artikel 8, lid 2.

Door Minister Colling werd erop gewezen, dat in Luxemburg dit recht reeds aan de vreemde werknemers wordt toegerekend. Gezien echter de door Duitsland, Frankrijk en België naar vorengebrachte bezwaren bepleitte Minister Colling de opneming van een verklaring van intentie.

Toen de Voorzitter hierop concludeerde dat een verklaring van intentie zou kunnen worden aangenomen verzette Minister Sullo zich tegen een beslissing op dat tijdstip en stelde het standpunt van de Italiaanse delegatie in deze afhankelijk van het straks met betrekking tot de prioriteit te bereiken resultaat.

Vervolgens werd aan de orde gesteld de definiëring van de bijlage bij art. 2 van de ontwerp-verordening (vroeger dienstverband en familiebetrekkingen tussen de werkgever/werknemer en de werknemer/andere werknemer).

Na een interventie van Minister Sullo waarin hij mededeelde dat de Italiaanse delegatie wilde afzien van haar verlangens m.b.t. het vroeger dienstverband maar wilde blijven vasthouden aan het betrekken van de 2e graad bij de familiebanden tussen twee werknemers, werd na enige discussie door de heer Hallstein geïntervenieerd met de opmerking, dat hem de portée van de geuite bezwaren ontging. Hierna werd door de Franse en Belgische delegatie een nadere precisering gegeven van de bezwaren van hun regeringen tegen de opneming van de 2e graad.

Minister van Rooy sloot zich bij de Belgische bezwaren aan, waarna door Minister Sullo werd uiteengezet dat de toelating van broers en zusters een bepaling was welke werkte ten gunste van het ontvangende land. Indien de delegaties in deze de voorkeur gaven aan de procedure geldende voor de niet op naam gestelde aanbiedingen van werk, boven die geldende voor de aanbiedingen op naam, dan kon Italië zich daarmee verenigen. Dienovereenkomstig werd besloten dat bij "vroegere beroepsbetrekking" de regel zal gelden: gedurende tenminste één jaar in de loop van de laatste twee jaar bij "familiebanden" verwantschap zal gelden tot in de 2e graad tussen een werkgever en een werknemer en bloedverwantschap in de eerste graad tussen twee werknemers.

Artikel 6, lid 5 (verlenging van de tewerkstelling : berekening met terugwerkende kracht van arbeidsperioden.)

Nadat de Italiaanse delegatie had medegedeeld te willen vasthouden aan de oude tekst van de Commissie en Minister van Rooy had medegedeeld dat beide teksten voor Nederland aanvaardbaar waren, werd door de Ministers Bacon en Blank geïntervenieerd tegen de Italiaanse visie.

Vervolgens liep de discussie vast waarna door de heer Hallstein opnieuw werd geïntervenieerd. Hij verzocht om schorsing van de vergadering opdat de Commissie zich m.b.t. de geschilpunten nader zou kunnen beraden (zulks met het oog op het bepaalde in art. 149 van het EEG-verdrag) teneinde haar uiteindelijke voorstellen ten aanzien van deze punten te kunnen formuleren.

Na heropening van de vergadering werd het uiteindelijke standpunt van de Commissie door de heer Hallstein uiteengezet. Aangezien het thans nog ging om een drietal geschilpunten wilde de Commissie de regeling van deze geschilpunten als een package-deal zien. Haar voorstel zou dus in zijn geheel dienen te worden aangenomen of verworpen.

- a) met betrekking tot art. 6 lid 5 was de Commissie bereid zich aan te sluiten bij de meerderheid van de delegaties, m.a.w. te aanvaarden dat de berekening met terugwerkende kracht van de arbeidsperiode i.v.m. de verlenging van de tewerkstelling zou geschieden door het in aanmerking nemen van de helft van de arbeidstijd welke vóór de inwerkingtreding van de verordening werd vervuld.
- b) T.a.v. art. 8 lid 2 was de Commissie bereid haar voorstel, de verkiësbareheid om de verordening op te nemen, terug te trekken, en genoegen te nemen met de instemming van de Raad met dit beginsel onder de toezegging dat de lid-staten dit probleem nader zouden bestuderen (verklaring in de notulen overeenkomstig op de op ag. 10 bis van doc. 209/1 (Soc. 20) herz.). Over dit punt zou dus bij expiratie van deze verordening een beslissing dienen te worden genomen.
- c) Art.43. Op de betekenis van dit artikel werd door de heer Hallstein uitvoerig ingegaan, waarbij hij de tegenstellingen in deze nader analyseerde. Op grond van deze analyse stelde de heer Hallstein een nieuwe tekst van een artikel voor welke naar zijn mening tegemoetkwam aan de Duitse bezwaren (de betreffende tekst werd eerst later worden toegezonden). Hierop werd onmiddellijk door Minister Blank geïntervenieerd, die zich nogmaals uitdrukkelijk tegen een artikel verklaarde. In een gepassioneerd betoog wees Minister Blank op de Duitsland's politieke verplichtingen ten aanzien van enige derde landen, alsmede op het feit, dat geschoolde arbeiders slechts kunnen worden aangetrokken als gelijktijdig ongeschoolde krachten worden aangeworven. Hierop volgde interventies van Frankrijk, België en Italië. Minister Bacon sprak zich uit ten gunste van de tekst van de Heer Hallstein maar in de vorm van een verklaring van intentie. Minister Servais wees erop, dat de nieuwe Hallstein-tekst niet voorzag in de noodgevallen. Minister Sullo achtte de tekst van de Heer Hallstein evenmin bevredigend maar het waarschijnlijk best mogelijke compromis. Spreker verzocht aan de Voorzitter het voorstel van de Commissie formeel in stemming te brengen. Nadat Minister Blank opnieuw gepassioneerd tot uitdrukking had gebracht dat Duitsland in dat geval zou tegenstemmen, verzocht Minister Servais de stemming uit te stellen tot de eerstkomende Minister-raadsvergadering opdat de delegaties het Commissie-voorstel à tête reposée zouden kunnen overwegen.

Dit voorstel werd door Luxemburg en Nederland gesteund, waarna Frankrijk en Duitsland volgden. Dienovereenkomstig werd besloten dat op 12 juni a.s. opnieuw over art.43 zal worden gesproken.

III-11. Onderzoek van het vraagstuk van de toepassing van art. 119 van het EEG-Verdrag (doc. 441/61 (SOC 29) en 589/61 (SOC/33)).

Door de heer Levi Sandri werd een uitvoerige inleiding over de stand van zaken m.b.t. dit onderwerp gehouden. Hierin gaf hij een samenvatting van het in bovengenoemde dokumenten neergelegde, alsmede van het zojuist door de Commissie ontvangen Nederlandse antwoord op de brief van 13 januari van de Commissie. Nader ingaande op de feitelijke situatie m.b.t. de uitvoering van art. 119 noemde de heer Levi Sandri enige percentages van verschillen in de beloning van mannen en vrouwen in de Lid-Staten. België: 25 à 35%, Duitsland: in sommige bedrijfstakken 36%, in andere 23%, Frankrijk: 22%, Italië: 16% tot 13 à 14%, Luxemburg: 10,8% in de ceramiek-industrie. De heer Levi Sandri wees overigens op het gevaar van het hanteren van zulke percentages. Met betrekking tot de interpretatie van art. 119 constateerde hij dat de Aanbeveling afweek van het destijds met de regeringsexperts besprokene, doch dat het onmogelijk was op basis van het overleg met de regeringsexperts tot een oplossing te komen. Hij zegde vervolgens toe, dat de voor de beoordeling van de uitvoering van de equal pay nog benodigde dokumenten spoedig door de Commissie zouden worden aangeboden.

Overeenkomstig de suggestie door Luxemburg gedaan in zijn antwoord-brief aan de Commissie, stelde de heer Levi Sandri voor dat een werkgroep zich met deze materie zal gaan bezighouden.

Minister Bacon vroeg vervolgens het woord en benadrukte het grote belang dat Frankrijk hechtte aan de toepassing van art. 119. Hij riep daarbij in herinnering het ten aanzien van de versnelling beslotene in mei 1960 en de aanbeveling van de Commissie om voor 1 juli 1961 de regel van equal pay te realiseren.

Frankrijk betreurde het, dat de Commissie tot dusverre geen voorstellen had gedaan m.b.t. een gemeenschappelijke contrôle van de uitvoering van art. 119. De tot dusverre geproduceerde dokumenten waren onbevredigend, aangezien deze geen juist inzicht gaven in de feitelijke verhouding tussen mannen- en vrouwenlonen. Frankrijk vroeg zich af of de methode die tot dusverre door de Commissie werd gevolgd, wel de juiste was geweest. De Franse regering wilde er uitdrukkelijk op wijzen, dat de uitvoering van art. 119 niet een zaak is die los staat van art. 8 van het Verdrag. T.z.t. zal de Commissie een mededeling moeten doen over de toepassing van art. 119 in de Lid-Staten en Frankrijk behoudt zich het recht voor op grond van die mededeling te bepalen of zij overgang naar de tweede etappe gerechtvaardigd acht.

Minister Bacon achtte een discussie over dit agendapunt thans nutteloos aangezien het statistische materiaal daarvoor onvoldoende basis bood. Overigens wilde hij er op wijzen dat Frankrijk de interpretatie van art. 119 door de Commissie juist achtte. Een werkgroep zou zich dienen bezig te houden met de vergelijkingen van de niveaus van de mannen- en vrouwenlonen alsmede zich moeten beraden over de richtlijnen welke zouden moeten worden gevolgd om tot een gelijktrekking te komen.

Minister Bacon wilde vier richtingen van beweging aangeven:

1. onderzoek van de vraag wat door de regeringen van de Lid-Statē tot dusverre werd gedaan op het terrein van wettelijke maatregelen enz. om het principe van equal pay te realiseren; onderzoek naar
2. wat door de Lid-Statē werd gedaan om de verschillen tussen mannen- en vrouwenlonen in collectieve arbeidsovereenkomsten ongedaan te maken. Hierbij merkte Minister Bacon op, dat Italië op dit punt actie had genomen welk voorbeeld door de andere landen zou dienen te worden gevolgd;
3. opheffing van de discriminaties bij de beoordeling van functies van mannen en vrouwen. Nu worden verschillende normen aangelegd welke gebaseerd zijn op de sekse alleen;
4. het bijeenbrengen van objectieve statistische gegevens door middel van loonenquêtes waarvan de inhoud door de betreffende werkgroep zou moeten worden bepaald.

De Commissie zou er goed aan doen verschillende werkgroepen in het leven te roepen, b.v. van werkgevers en werknemers, regeringsdeskundigen, enz. Tot slot wees de Heer Bacon er op dat de Commissie als verdedigster van het verdrag moet optreden en zich wel moet realiseren dat met de uitvoering van art. 119 de toekomst van het verdrag op het spel staat.

Vervolgens werd gediscussieerd over de procedure te volgen bij de vaststelling van het aan de in te stellen werkgroep te geven mandaat.

Besloten werd dat de Commissie aan de Raad een schema zal voorleggen van de werkzaamheden welke door de betreffende werkgroep zullen moeten worden ondernomen.

Door Minister Sullo werd er nog op gewezen dat art. 119 moet gezien worden in het kader van het geheel der sociale bepalingen van het Verdrag van Rome. In dit verband vroeg hij een informatie over de stand van zaken m.b.t. de Commissievoorstellen inzake de vakopleiding.

De heer Levi Sandri deelde hierop mede, dat de concept-voorstellen tot nu toe werden besproken met de regeringsdeskundigen, dat naar aanleiding daarvan de tekst zal worden aangepast ten einde straks aan de Raad, het Europees Parlement en het Economisch en Sociaal Comité te worden voorgelegd.

III-12. Diversen.

a) Accreditering van een vertegenwoordiger van de federatie Rhodesia-Nyassaland.

De heer Rey vroeg de Raad of zij akkoord ging met een benadering van de betrokken Rhodesiaanse autoriteiten door de Commissie, welke zou trachten deze autoriteiten te doen afzien van hun verzoek ~~ter~~zake, zonder dat hierover officieel brieven zouden worden gewisseld.

De vergadering ging hiermede akkoord.